

Organizacijsko poročilo

Decembra in januarja, ko smo aktivno pričeli delati za himalajsko odpravo smo takoj naleteli na razne probleme, ki se težko rešijo v tako kratkem času. Vsaj delno smo to rešili s pomočjo osebnih zvez in znancev članov himalajskega odbora. Ni nam ostajalo časa, da bi se stvari, ki so neobhodno potrebne vsaki odpravi normalno uredile in da bi pristopili k aktivnemu organiziranemu delu. V teh pripravah smo imeli vse premalo angažiranih sodelavcev, ki bi nam lahko veliko pomagali. Pomagali so nam le redki, čeprav bi bil lahko odziv tovarišev alpinistov bolj viden.

Odveč je, da bi vas ponovno obveščal o starih stvareh, ki ste jih več ali manj reševali sami (finančna sredstva, nabave v tujini, **Toliko uvoznikov** za en nahrbtnik opreme, dovoljenje Komiteta za zunanjo trgovino, da lahko izvozimo tako količino robe). To omenjam le v toliko, da pri takih stvareh - malenkostih izgubljaš čas, ki nam je bil itak skromno odmerjen.

Bolj težak in mučen problem je bilo čakanje pozitivnega odgovora iz Indije, oziroma indijske ambasade, ki nam je v zadnjem momentu dala negativen odgovor. Spričo vložene truda in izgubljenega časa ter velikih denarnih izdatkov, smo se morali ponovno zgubljeni v novih študijah in dati detajlne podatke o nekaterih himalajskih vrhovih, ki so v Indiji. Te probleme smo reševali do zadnjih dni našega odhoda. Še vedno smo razpolagali le s skopimi podatki in tiho željo, da nam bodo v Indiji toliko naklonjeni in nam dovolili oditi na vrh Nanda Devi za katerega smo imeli zbrane precej podrobne podatke, poleg tega pa je bila tudi vsa naša oprema prilagojena temu cilju.

Že sam odhod naše ladje je bil precej pozen, naposled so pa še spremenili direktno smer Reka - Bombay. Ko smo plovili že skoraj lo dni smo bili s telegramom obveščeni, da nam je indijska vlada dovolila odhod na vrh Trisula. O tem vrhu, odnosno njegovi okolici nismo imeli na ladji kaj dosti podatkov, temveč le skromni opis Longstapa iz severne strani. Že na ladji smo začeli razpravo na široko o možnostih pristopa na Trisul iz južne strani, ki je vsekakor bolj interesanten za nas kot pa severna stran, ki je bila že nekajkrat preplezana.

Končno smo pripluli v Bombay in to ravno v času stavke transportnih podjetij, tako da so vso našo prtljago vozili z volovsko vprego ali pa z ročnimi vozički. Sicer smo precejšno zamudo zmanjšali v nagli rešitvi carinskih ceremonij v Bombayu. Po enem dobrem dnevu smo imeli vse rešeno, poleg tega pa tudi ~~špediterja, ki nam je organiziral~~ prevoz do Delhija. Seveda še nismo izgubili nade za Nanda Devi, dokler nas ni ambasador Kveder bolj podrobno informiral o celotni zadevi okrog Nanda Devija in intervencijah

pri funkcionarjih in višjih uradnikih indijskega zunanjega ministrstva. S tem stališčem naše ambasade smo se morali zadovoljiti in nič več misliti na kako kompromisno rešitev.

Imeli smo nekaj težav, da smo dobili posebno dovoljenje za dvoje pristopov do Trisula, ki je le malo izven obmejnega pasu. Če bi šli s severne strani, bi hodili tik ob določenem obmejnem pasu, ki so zanj zahtevali predpisane dokumente. Ker imajo tak sistem dela so nas zadrževali z raznimi izgovori kar celih 8 - 10 dni čakanja v Delhiju. Seveda smo med tem časom imeli kontakt s povabljenim indijskim alpinistom Agavalom, ki nam ni dal koristnih podatkov ne o eni, ne o drugi gori, tako da nismo s tem ničesar pridobili za doseg našega cilja. Naša vsakdanja pot v Delhiju je bila jugoslovanska ambasada in indijsko ministrstvo za zunanje zadeve. Povsod smo izgubljali dragocen čas v samem čakanju in končno zvedeli, da ponovimo naslednji dan isto pot. Istočasno ~~so~~ reševali prisotnost zveznega oficirja v naši odpravi. Prav verjetno se je naše bivanje v Delhiju podaljševalo prav v zvezi tega oficirja, ki so nam ga končno le dodelili. Sam nam je v razgovoru omenil, da ni poslan kod zvezni oficir, pač pa so mu naročili, da gre z nami kot alpinist in da nam pomaga pri reševanju problemov, ki bi eventuelno nastali pri lokalnih oblasteh in organizaciji transporta naše robe. Z Andrejem sva ostala nekaj dni dalj v Delhiju z namenom, da dokončno urediva za dovoljenje za vstop v obmejni pas in radio poročila o vremenski napovedi za ta del Himalaje. Ostali so odšli do Rankheta in se tam dobili z obema šerpama. Tudi vso našo opremo smo morali poslati s posebnim kamionom. Do najinega prihoda so imeli narejeno pogodbo z nosači - Dotijci (15 po številu). Tudi kapetan Badvar je prišel v Rankhet in takoj pričel delo z nosači. Ambasador Kveder nam je dal priporočilo za polkovnika komandanta garnizije v Rankhetu. Bili smo ljubeznivo sprejeti in povabljeni v njihov ~~klub~~ ~~klub~~. Že naslednji dan smo se z dvema avtobusoma odpeljali do Gvaldana - približno 8 - 9 ur vožnje. Ker je oče od našega kapetana funkcionar pri gozdni upravi, nam je izposloval, da smo lahko bivali v njihovi gozdarski koči, ki seveda pomeni za ta kraj kar lepo "vilo". Tam smo ostali nekaj dni in preurejali tovor za nadaljni transport.

Po temeljiti proučitvi severne in južne variante za pristop na Trisul, smo se končno le odločili za južno stran, ki je bila še vsemu svetu nepoznana. Po tej odločitvi smo začeli organizirati ves pohod po dolini Kaili gange do ledenika Bidalgvar. Da bi vsa naša dolga kolona imela lažji prehod smo poslali prvo skupino treh alpinistov in nekaj nosačev naprej po omenjeni dolini za katero smo imeli le nekaj podatkov, katere smo dobili od domačinov. Seveda smo računali na dobro radijsko zvezo med seboj ob dogovorjenih urah. Te sreče pač nismo imeli zato smo se morali zadovoljiti le s kurirsko zvezo, ki pa je bila nekaj počasnejša. Dva dni za prvo skupino je odšla na pot druga skupina, nosačev (25 po številu).

Z njo je šel Zoran in kapetan. Ta skupina nam je poslala bolj ugodne podatke za primernejšo pot po levem bregu Kaili-gange, dočim je prva skupina šla po desnem bregu, ki je mnogo težavnejši in za tako kolono nosačev skoro neprehoden. Končno smo odšli po nekaj dnevih za prvo in drugo skupino z glavnim tovorom s tem, da se dobimo z drugo skupino v Gesu. Do tja smo prikorakali v dveh dneh in se sestali z drugo skupino. Odpustili smo nosače - domačine iz Gvaldana ter organizirali nove nosače iz Gheza in okoliških naselij. Že nekaj dni nismo imeli zveze s prvo skupino, ki je imela cilj in nalogo, da pride čim više po ledeniku Bidalgvar.

Naš cilj je bil, da pridemo do ledenika in da ves tovor spravimo čim više ter se tam sestanemo s prvo skupino. Dne drugega maja smo se srečali na ledeniški morlji in dobili dokaj koristne podatke o izsledkih prve skupine. Začeli smo postavljati prvo bazo in nositi material. Nosače smo odpustili na začetku ledenika. Le nekaj dni kasneje smo imeli postavljeno drugo bazo, katero smo opremljali s potrebnim materialom in za višinska taborišča. Obe bazi smo opremljali skupno z 12 nosači - Dotijci. Naredili smo ponovni ogled, da se odločimo za možno varianto pristopa na sam greben. Določili smo varen prostor za postavitev prvega taborišča in ga začeli opremljati. Takoj za tem sta odšli prvi dve navezi proti sedlu. Naslednji dan smo se vrnili z zadovoljivimi podatki in čez nekaj dni začeli akcijo za postavitev taborišča II. Prehod iz taborišča ena v taborišče dve je 800 m višinske razlike - hoja po dokaj strmih plazovih in ogrožena od ledenih seravov od vseh strani. Spričo novo zapadlega snega, katerega smo dobivali vsaki dan popoldan nove pošiljke, smo se odločili, da bomo hodili v glavnem v zgodnjih ali bolje rečeno nočnih urah, ker takrat je boljši sneg, odnosno je sneg zmrzjen. Da ne bi bili vsj naenkrat preveč izpostavljeni nevarnosti plazov, smo se delili v dve skupini in nosili tovor na greben za nadaljna taborišča. Le tukaj smo pogrešali večje število šerp, ki bi nas znatno razbremenili pri nošenju in to na najbolj kritični točki do sedla. Sicer ima taka hoja dobro stran za aklimatizacijo, vendar bi lahko prihranili nekaj več energije, če bi bili obremenjeni le z desetimi kg, namesto 20 - 30 kg.

Že od samega začetka je bilo za nošenje sposobnih 8 mož skupno s šerpi. Po povratku iz druge nošnje na greben sem bil primoran, da ostanem nekaj dni v bazi. Ker mi pa kašelj ni prenehal nisem mogel več na pot. Nekaj dni za tem je obolel tudi Zoran, ki bi eventuelno lahko dosti koristil pri prenosu robe in je tudi on odpadel. Čez dan ali dva se je vrnil Cic iz grebena in je bilo njegovo obolenje bolj resno, tako da ni bilo za računati, da bo v tako kratkem času okreval, da bi se lahko vrnil nazaj na greben in dalje do cilja. Ostala nam je le trojica z dvema šerpoma na grebenu, ki se je borila za dosego neosvojenih vrhov. Ker so bili dnevi

zaradi vsakodnevnega sneženja precej kratki, nam je preostalo le nekaj ur za vzpone. Redno vsaki dan zgodaj popoldne je začelo snežiti in si bil primoran prečepeti v šotorih ~~baze ure~~ in čakati naslednjega jutra. S tem se nam je akcija znatno podaljšala - na dneve in smo morali računati na dovoljne zaloge hrane in ostalega materiala.

Vsled majhnega števila mož bi bila to prevelika in neodgovorna poteza, da bi se ponovno vrnili v bazo in čez nekaj dni ponavljali tvegano pot, ki so jo častno opravili s tem, da so zavzeli dva do sedaj neosvojena vrhova 2 in 3.

Vsi udeleženci odprave smo si edini, da smo na tej akciji dobili bogate izkušnje za eventuelne nove podvige v himalajskih gorovje, in da bomo lahko dali oceno opremi, ki je bila do mala vsa izdelana v naših domačih podjetjih.

Nič drugače ni s prehrano, ki je bila vsa domača, tako da bomo lahko potrdili, da je izdržala preko tropskega pasu in da je bila kar vsa užitna, čeravno so bili posebej izdelani le nekateri artikli, vse ostalo pa je bila standardna prehrana. Naredili smo ogromno fotografskih posnetkov, tako da bomo s tem lahko dokazali, da so naši alpinisti enakovredni alpinistom drugih držav. Tudi na geologe nismo pozabili in smo nabrali nekaj vsrt kamenčkov.

Slaba stran odprave:

Da smo morali na pot brez osnovnih podatkov do našega cilja (odvišna oprema, prehrana, denarni stroški), da ni bil izbor naše prehrane dovolj pester. Računane so bile le kalorije po kategorijah napora. Sestava kompletov ni bila preveč posrečena (preveč enolična in dovolj ~~kolonialna~~ uporabo). Neurejene radijske zveze - oddajnik po možnosti do prve ambasade. Boljša oborožitev - zaradi lova za prehrano.

Propagandni material - diapozitivi - albumi naših krajev in gora.

Najbolj delikatna točka je kolektiv v odpravi. Železna disciplina se da uvajati pri večjemu številu ljudi pri nalem številu pa to ne pride do izraza, ker s tem običajno narediš več negativnega kot pozitivnega za sam uspeh ekspedicije. V bodoče se morajo odbrati kandidati dovolj zgodaj, da se bolj navežejo drug na drugega na treningu, tako da se napake posameznikov pokažejo že doma in se tudi lahko pravočasno odpravijo. Ne morem reči, da nismo bili disciplinirani in tovariški drug do drugega, ker nismo nikoli prišli v kak resen konflikt, ki bi škodoval odpravi, odnosno njenemu uspehu.

Neumestne so pripombe Marjana, ki jih je dal v "Polet", da je v bodoče treba odbirati ljudi, ki so med seboj prijatelji. Tega sicer nihče ne osporava, pač pa ljudje, ki so to brali so začeli okrog tega raspravo, da smo bili v večnih prepirih.

Vadja odprave
Stane Kerovč